

Tusk

Colofon

ISBN: 978 94 6365 217 9

1e druk 2020

© 2020, Koen Van der Cruyssen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Ik maakte dankbaar gebruik van enkele zinsneden uit de volgende songteksten:

Wie, Herman van Veen, 1984 (tekst: Liselore Gerritsen)

Tusk, Fleetwood Mac, 1979 (tekst: Lindsey Buckingham)

Fragile, Sting, 1987 (tekst: Sting)

Me and Bobby McGee, Janis Joplin, 1970 (tekst: Kris Kristofferson/Fred Foster)

Dank aan reisorganisator Charlie's Travels.

Aafje en Jacqueline, jullie stralen het licht dat mij ontbreekt.

Dank voor opnieuw jullie onmisbare hulp.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Tusk

Koen Van der Cruyssen

“Wie heeft de zon uit jouw gezicht gehaald?
Wie heeft het licht in jou gedoofd?”

Lislore Gerritsen

Proloog

“Dit gesprek is er niet geweest.”

Sil kijkt verbaasd op. “Toch wel, lijkt me.”

“Dit is de enige plek op Tusk waar geen gesprekken geregistreerd worden. De kijkers thuis hebben hier geen weet van. Dus vergeet wat ik je heb gezegd.”

“Maar... dit gesprek was voor mij erg waardevol. Het heeft mij inzichten bijgebracht. Ik kan dit onmogelijk negeren.”

“Verzwijg het dan tenminste. Besef je wel wat een immense schade dit kan aanrichten aan mijn bedrijf?”

“Maar ik kan toch niet... Ik ben de laatste jaren zoveel bezig geweest met doen wat goed voor mij voelt en juist in deze situatie is dat heel belangrijk voor mij. Dit gesprek nodigt mij uit om ernaar te handelen. Ik kan toch niet doen wat tegen mijn eigen gevoel indruist?”

“Dus ik kan je niet op andere gedachten brengen?”

Het blijft stil.

Hij buigt in haar richting en op een zachte toon spreekt hij haar enkele woorden toe.

Sils verbazing is van haar gezicht af te lezen.

Dan glimlacht hij haar geruststellend toe en zegt: “Na de uitzending zorg ik ervoor dat dit bedrag je wordt uitbetaald.” Na een korte pauze vervolgt hij: “Tenminste, als je me belooft dat dit gesprek er niet is geweest.”

Opnieuw volgt een lange stilte. Nog even twijfelt hij, maar dan stelt hij zichzelf gerust. Dit aanbod kan ze niet weigeren.

1. De zakenman

Het is net alsof het huis een eigen karakter heeft gekregen. Alsof het de confrontatie opzoekt na een huwelijk vol sleur. Alsof het Ria toe-fluistert: “Waar is de vreugde? Waar is de liefde? Zijn jullie uit elkaar gegroeid?”

Ooit was Ria stapel op dit huis. Het is een modern huis met veel glas. Destijds gaf het vorm aan haar prille liefde met Gerard. Het plaatje klopte helemaal.

Het glas is gebleven, het gebouw is intact, het interieur ongewijzigd. Het is nog allemaal zoals toen. Is zij dan misschien veranderd? Of ligt het aan Gerard?

Ria loopt wat ongedurig heen en weer terwijl ze dit allemaal bedenkt. Vanavond is er een belangrijke bijeenkomst van het werk van Gerard. Het liefste zou ze thuisblijven, genieten met een boek in de tuin.

“Doe je best, Ria. Doe iets leuks aan. Zoek tussen je leuke jurkjes, doe het voor Gerard,” fluistert het huis haar verder toe.

Ria maakt een half bezorgde indruk terwijl ze in haar inloopkast staat. Ooit was ze dolblij met die kast. Heerlijk, al die ruimte. Nu kijkt ze wat verveeld in het rond. Nog steeds hangt alles keurig op kleur en soort bij soort. Haar hulp hangt de schone kleding telkens weer netjes en precies zoals het moet. Maar soms zou ze de hele klerezooi (in gedachten grinnikt ze om de dubbele betekenis van het woord) door elkaar willen gooien. Weg met dit georganiseerde leven. Geen dinertjes meer waarvoor ze zich tiptop moet kleden. Niet langer het gewauwel van andere vrouwen die met hun man eveneens het verplichte nummertje dienen op te voeren. Maar gewoon lekker voor tv op de bank. Of een wandeling met de hond. Alle sexy jurkjes die er hangen, kunnen haar gestolen worden. Ze ziet in gedachten al een bord in de tuin met het opschrift: “Welkom dieven, op de eerste etage, de laatste deur rechts zijn jurkjes te grabbel”...

Voor vanavond zou ze liever een spijkerbroek met een trui aantrekken, al zal Gerard daar wel geen oor naar hebben.

“Zal ik een jurk aantrekken?”

“Wat een vraag,” reageert Gerard, die in de deuropening verschijnt.

“Natuurlijk! Je bent de vrouw van de belangrijkste persoon van de avond! Je wil er toch niet uitzien als een halve man?”

Dit is helemaal het antwoord dat ze had verwacht. Hij is zo voorspelbaar geworden. Zal ik me dan maar weer sexy uitdossen, denkt ze. Zodat de hele zaal vermoedt dat we het ideale stel zijn en straks weer heerlijk intiem zullen zijn.

“Dan is het maar zo,” zucht ze stilletjes. “Alles voor de schijn.”

“Wat zeg je?” roept Gerard, die inmiddels weer in de andere kamer is. Ze hadden al beiden een aparte inloopkast, maar nadat Benoit het huis verliet, slapen ze nu ook in verschillende kamers.

“Staat blauw bij lichtbruin, Ria? Ik denk eraan om een blauw hemd aan te trekken.”

Ria wandelt Gerards kamer binnen en kordaat zoekt ze mee naar het beste hemd bij het lichtbruine maatpak. Wanneer ze Gerard opnieuw aankijkt, valt haar op hoe hij onbeholpen toekijkt. Best grappig, want louter op zijn uiterlijk beoordeeld, maakt Gerard helemaal geen onbeholpen indruk. Ze bekijkt hem van top tot teen. Hij ziet er nog steeds goed uit, ook zo in zijn ondergoed. Bijna dagelijks loopt hij hard, hij squasht en hij is geen bierdrinker. Als ze hem als onbekende ergens tegen zou komen, zou hij haar zeker opvallen. Ook van zichzelf weet ze dat ze er nog steeds goed uitziet, ondanks haar 51 jaar. Ze heeft altijd goed op haar eten gelet, gaat twee keer per maand naar de kapper om haar haar bij te kleuren en ze weet goed hoe ze zich mooi moet opmaken.

“Deze zal er volgens mij goed bij staan.” Even aarzelt ze, maar daarna vervolgt ze: “De lichtste blauwe tint zal donker genoeg zijn bij zo’n pak.”

Gerard kijkt zijn vrouw goedkeurend aan. “Doe je wel wat lippenstift op, schat?”

“Jazeker, dadelijk!”

“En doe je ook dat fijne luchtje op dat ik je gaf? De laatste tijd gebruik je steeds van dat goedkope spul waar ik hoofdpijn van krijg,” raadt hij haar verder aan. “Wat denk je, zit mijn haar goed?”

Al meerdere jaren draagt Gerard een haarstukje. Hij kon zijn kalende plekken niet langer meer aanzien. Een haartransplantatie werd hem

afgeraden omdat de kalende zones te groot waren. Bij het voorstel van een haarstukje was hij aanvankelijk wat argwanend, maar het resultaat is verbluffend. De stukjes zijn vervaardigd uit echt Aziatisch haar en de kleur wordt bepaald op basis van het haar dat hij rondom en vooral aan de achterzijde nog heeft. Het stukje werd zo geknipt dat het er naadloos bij aansluit. Daar houdt hij twee exemplaren van bij. Ze gaan twee jaar mee. Het percentage grijs wordt bij elk nieuw stukje aangepast en dat is maar goed ook, want de vergrijzing van Gerards echte haren verloopt de laatste tijd in een behoorlijk snel tempo.

“Ik merk dat er wat lijm is losgekomen aan de achterzijde. Zal ik het vastmaken?”

“Doe je voorzichtig? Zorg dat je alleen de onderkant van het vlies raakt. Anders krijg ik weer van die lijmklonters in mijn haar.”

Gerard is erg gesteld op zijn uiterlijk. Hoewel hij volgend jaar zestig wordt, weet hij dat hij de looks heeft van een knappe wijze zakenman. Hij weet dat hij charisma uitstraalt en dit is belangrijk in zijn contacten met cliënten, personeel en zakenpartners. Als je knap oogt, dan heb je altijd dat extra streepje voor, daar is hij van overtuigd.

Een half uurtje later parkeren Gerard en Ria hun BMW op de ondergrondse parking van Hotel Iris. Op de bovenste verdieping van dit hotel bevindt zich een ruime vergaderzaal die al jaren gereserveerd wordt voor het bekendmaken van de kwartaalcijfers van het concern. Alles is er voorhanden: projectie, geluid, belichting en plaats voor tweehonderd mensen. Nogal wat directieleden van de verschillende filialen van het concern zijn zoals gebruikelijk aanwezig, evenals een ruime vertegenwoordiging van de financiële pers.

Gerards venoot, Wim, is de eerste die hen begroet. Ria vindt hem in zowat alles het tegengestelde van Gerard. Hij is een eeuwige vrijgezel, waarvan ze nog steeds twijfelt of hij op vrouwen of op mannen valt. Zijn kleding is altijd wat slonzig, zijn haar zit door de war maar hij is wel een heel warme man. Zijn omhelzing voelt ook altijd gemeend.

“Mijn complimenten Ria, wat zie jij er beeldig uit!” klinkt zijn begroeting naar haar.

Ze voelt zich gevleid, want bij Wim weet ze dat deze woorden oprecht

zijn. Bij heel wat andere mensen in de zaal verwacht ze een gelijkaardige begroeting die nauwelijks indruk op haar zal maken. Voor velen hoort deze peptalk erbij, het is *part of the game*.

Ze bekijkt liever hoe ieder stel de zaal binnenkomt en al dan niet op een geacteerd manier laat blijken dat de beide partners perfect bij elkaar horen. Houden ze elkaars hand vast, praten ze spontaan met elkaar, halen ze het laatste pluisje van elkaars kleding? Meestal weet ze relatief goed te onderscheiden bij wie alles gemeend is en bij wie het allemaal gespeeld wordt. Ze is erin geïnteresseerd om die twee werelden van elkaar te onderscheiden.

Gerard en Wim zonderen zich nog even af om de papieren bij elkaar te leggen. De resultaten van hun zorgconcern Highland Holland zien er fantastisch uit. Ze spreken duidelijk af wie wat zal zeggen, welke slides geprojecteerd zullen worden en hoeveel aandacht ze aan iedere slide willen geven.

De overname van NHC, een zorgconcern dat vooral in de Randstad actief is, wordt hét nieuws van de avond. Hierdoor wordt hun bedrijf ineens marktleider in Nederland. Hun netwerk bundelt nu meer dan 150 verpleeghuizen en seniorencomplexen. Op termijn moet deze overname resulteren in een stevige kostenbesparing doordat nog meer ingezet zal worden op groepsaankopen en dus kwantumkortingen. Het goede nieuws is dat er door de overname geen gedwongen ontslagen zullen vallen, hooguit enkele natuurlijke afvloeiingen. Op die manier hopen ze dat alles de komende jaren op z'n pootjes terecht zal komen.

De hele voorstelling zal ongeveer drie kwartier duren. Eerst maakt Gerard de kwartaalresultaten bekend, die helemaal in de lijn van de verwachting liggen. Wim licht daarna de overname van NHC toe, waarbij hij het beleid voor de komende twee jaar uittekent in functie van deze overname. Er komen veel schema's en diagrammen aan te pas: dit is het saaier deel van de voorstelling. Met een brede glimlach rondt Wim af door te stellen dat de overname geen gedwongen ontslagen zal kennen en dat hij op korte termijn zelfs de werving van extra personeel overweegt, vooral coördinerende functies. Dit lijkt bij de aanwezigen op veel waardering te kunnen rekenen, want er volgt een spontaan applaus op.

Ria schrikt er even wakker van. Eigenlijk volgt ze het niet helemaal. Ze droomt van kippen in de tuin. Gerard wil die vieze beesten niet hebben. Noodgedwongen heeft hij ingestemd met een hond, want hij zag dat ze wat eenzaam werd nadat Benoit uit huis is gegaan. Door de hond kan Gerard nu weer wat langer werken.

Gerard neemt opnieuw het woord en eindigt met een voorzichtige prognose voor het komende halfjaar, die er veelbelovend uitziet. Hij hamert er nogmaals op dat de focus blijft liggen op de beste kwaliteitszorg voor het hogere segment van de Nederlandse bevolking. De ambitie om het grootste zorgnetwerk in Nederland te blijven en zelfs nog door te groeien, wordt iedere dag opnieuw waargemaakt. Daarna worden nog enkele vragen vanuit het publiek beantwoord en Wim sluit de bijeenkomst af door iedereen te bedanken voor hun aanwezigheid. Allen worden uitgenodigd tot een hapje en een drankje.

Vanaf de plek waar Gerard en Wim nog even blijven zitten, kun je via een groot raam een prachtig zicht op de stad aanschouwen. De lichtreclame voor de Nederlandstalige film *Is Ben wees?*, een film die deze week in de Nederlandse bioscopen werd gelanceerd, valt hen op. In deze film vertolkt de bekende actrice Sil Soul een van de hoofdrollen. Wim wijst naar het reclamepaneel. “Slim gezien zeg, om met een allitererende naam te werken. Zou ze dat zelf bedacht hebben?”

“Nou, ik denk het niet,” grijnst Gerard. “Zij is het perfecte bewijs dat body en brains niet allebei nodig zijn om succes te oogsten. Laten we eerlijk zijn: body heeft ze! Kijk eens naar dat lichaam! De brains zullen wel uit haar entourage komen.”

Ineens breekt er rumoer uit in de zaal. Gerard kijkt op en komt tot de ontdekking dat het microfoontje op zijn kraag nog steeds aanstaat.

Verschrikt gaat Gerards blik in de richting van de techniek; er is duidelijk een foutje gemaakt. Hij ziet de geluidstechnicus haastig een handeling doen. De brave man zet even een verontschuldigend gezicht op, maar kijkt al snel weer een andere richting op, al lijkt hij niet te weten waar hij kijken moet. Als Gerard even tegen zijn microfoon tikt, merkt hij dat het euvel is opgelost, maar het kwaad is geschied: iedereen heeft zijn woorden gehoord.

Wim kijkt bedenkelijk richting Gerard. Al snel verandert hij zijn blik in een meer geruststellende houding. “Maak je maar geen zorgen,” sust hij, “dit zal niet verspreid worden.”

Gerard voelt zich erg ongemakkelijk. Behalve Wim staat niemand in de zaal te popelen om zijn uitlating eveneens met een vertrouwde blik te beantwoorden. De meeste aanwezigen kijken zeer bedenkelijk in zijn richting. Dit is werkelijk gênant. Is er dan niemand in de zaal die hem op zijn gemak kan stellen? Hij richt zijn ogen naar zijn vrouw Ria, die helemaal aan het uiteinde van de voorste rij zit. Zij bezorgt hem altijd een gevoel van vertrouwen, maar deze keer is haar blik toch ook niet echt uitnodigend. Dit had je nou echt niet moeten doen, vertelt ze hem zonder woorden.

Hij vindt het ontzettend belangrijk om zich tegenover iedereen in zijn bedrijf, maar eveneens voor de buitenwereld, onfeilbaar en onaantastbaar op te stellen. Dit ligt gewoon in het verlengde van de verwezenlijking van zijn zorgimperium. Hij hoort die houding te hebben, een houding die coherent is aan zijn ondernemerscapaciteiten. Een houding die geen ruimte laat voor het soort opmerkingen waar hij zich zonet toe liet verleiden. Nu kan hem immers vrouwonvriendelijkheid verweten worden.

Hij slaagt er maar niet in om het ellendige gevoel van zich af te schudden. Hij zou de man van de techniek een fikse uitbrander kunnen geven, maar wat haalt dit dan weer uit?

Op het eind van de avond, wanneer Wim, Ria en Gerard bijna als enigen nog in de zaal zijn, is een hotelbediende alvast de stoelen aan het stapelen. De sfeer is duidelijk bedrukt als plots de hoteleigenaar opduikt en zich meteen bij Gerard komt verontschuldigen.

“Excuses, Gerard, voor het geluidsincident. De man die ik achter de techniek heb geplaatst, had nog niet zoveel ervaring. Ik had echt beter moeten weten.”

“Wat gebeurd is, is gebeurd,” reageert Gerard. “Ik zie het als een kleine fout met grote gevolgen. Grote gevolgen voor mijn bedrijf, maar misschien ook voor jou, vriend. Ik sluit zeker niet uit dat dit de laatste keer was dat we gebruikmaakten van je accommodatie!”

Verdorie, het was uitgesproken. Gerard had zich voorgenomen om zijn

woede te beheersen en zijn eigen domme fout niet af te reageren op anderen, maar het was sterker dan hemzelf.

Hij kijkt Ria even aan, maar bij haar volgt een blik die zegt: je maakt het erger dan het is. Wat voelt hij zich misnoegd en onbegrepen.

De volgende week vervliegt de hoop op een scenario waarin het incident snel vergeten kan worden. De economische tijdschriften spitsen zich helemaal toe op de cijfers die in de meeting werden meegedeeld, maar de populaire media pakken gretig uit met de blunder. ‘Topman van Highland Holland noemt Sil Soul *body zonder brains*’. ‘Ondernemer blundert bij microfoonincident’. ‘Is Gerard Daems verlekkerd op Souls body?’

Gerard voelde wel aan dat sommige kranten met deze koppen zouden uitpakken, daarom had hij van elke krant een exemplaar op zijn kantoor laten bezorgen. Zodra hij de eerstvolgende werkdag de titels ziet verschijnen, kan hij zijn woede even niet de baas. Met een harde slag slaat hij de opgevouwen kranten verontwaardigd tegen de muur naast zijn bureau. “Damn!” schreeuwt hij. “Hoe is het mogelijk? Aasgieren zijn het!”

Hij voelt zich uiterst ellendig. Waarom moet zo’n futiliteit zo uitvergroot worden? Waarom moeten die kranten altijd weer op sensatie belust zijn? Hoe zal Sil Soul zelf reageren? Hij zit niet te wachten op gedonder met haar.

Hij kan het niet laten om haar even te googelen en hij ziet dat ze behalve voor haar werk maar zelden in de publiciteit verschijnt. Alles bij elkaar treft hij maar één enkel interview met haar aan in een gerenomeerd dagblad, een interview dat niet gerelateerd is aan een van haar films. Het is een themanummer van het blad over mindfulness en meditatie, waarin zij uitgebreid met een eigen visie over dit thema uitpakt.

Een week later verneemt hij dat er een reactie van Sil Soul in een roddelblad is verschenen. Meteen koopt hij het blad en zoekt bladerend naar het artikel. Van hen allebei is een grote foto afgebeeld, maar de tekst erbij is relatief beperkt. Souls reactie is niet echt uitvoerig. Ze lijkt het allemaal sterk te relativiseren. “Silvia Soul is nu eenmaal mijn echte

naam en iedereen maakt er Sil van. Daar is helemaal niets doordachts aan. Die opmerking over body en brains getuigt van weinig zakelijke maturiteit, maar verder wil ik me daar niet over uitlaten.”

Zo, slim gereageerd, denkt Gerard. Wellicht raadde haar management haar aan om er zo op te antwoorden. Het voelt allemaal niet erg prettig, maar hopelijk kan dit incident nu zo snel mogelijk vergeten worden. Hij heeft er absoluut geen belang bij om in een nutteloze discussie terecht te komen.

Hij kan zich niet van de indruk ontdoen dat zijn uitlating degelijk de waarheid bevatte. Soul is al jarenlang een begrip in de Nederlandse filmwereld en ze staat vooral bekend om haar naaktrollen. Toegegeven, haar body mag best gezien worden. Maar voor de rest heeft Gerard maar weinig affiniteit met films waar bloot in voorkomt. Hij krijgt het moeilijk verteerd dat de filmindustrie altijd maar weer moet uitpakken met verhalen waarbij functioneel naakt komt kijken. Eigenlijk heeft hij maar één enkele film gezien waarin zij een hoofdrol vertolkt. Dit was vorig jaar op een verloren zaterdagavond: hij had zijn to-dolijstje afgerond en hij zou er een tv-avondje van maken. De film *Recht en rede* werd toen net uitgezonden en in grote delen van de film was Soul naakt te bewonderen. Hoewel ze goed acteerwerk liet zien en haar rol glansrijk vertolkte, vond Gerard dat de film vooral een kaskraker was geworden omdat iedereen het had over dat prachtige lijf. Soul mag dan al een eind in de veertig zijn, er lijkt maar weinig verval op haar lichaam te bespeuren. Toch voelt het zo plat en goedkoop.

Toegegeven, bloot verkoopt, maar het is een economische branche waar hij niets mee te maken wil hebben. En nu vult hij samen met haar ook nog de roddelbladen. Hij blijft het een vervelende smet op zijn blazen vinden.

Ria komt die avond laat thuis. Elke donderdagavond heeft ze een meeting met enkele collega's van het werk. Ze werkt bij een overheidsbedrijf dat zich voornamelijk bezighoudt met het toekennen en uitrekenen van pensioenen. De werkuren kan ze vrij kiezen, wat best handig is om het drukke verkeer van en naar het werk te vermijden. Op donderdag vertrekt ze meestal pas rond de middag en dan keert ze 's avonds later huiswaarts. Dit is een afspraak die ze heeft met de meeste collega's.

Zo kunnen ze die avond een soort wekelijkse check-up houden. De gewoonte is dat er nadien afgerond wordt met een glaasje cava. Op dat ogenblik van de dag is maar weinig controle van hogehand, dus waarom niet? Voor haar en de collega's staat dit onderonsje al een beetje gelijk met het voortijdig inluiden van het weekend. Hij gunt haar die *guilty pleasure* wel.

“Hoe was je dag?” vraagt ze terwijl ze direct doorloopt naar de keuken. Ze heeft haar mooie donkerblauwe pak aan. Hij ziet haar daar graag in, al heeft hij er nu maar weinig aandacht voor.

“Ik krijg haar niet uit mijn hoofd,” moppert Gerard. “Ze is een smet op mijn blazoen.”

“Soul?” vraagt Ria. Aan het plotse geluid van ontsnappend gas hoort hij dat ze een frisdrankfles opendraait. “Je moet haar uit je hoofd bannen, Gerard! Gedane zaken nemen geen keer. Het is spijtig, maar je moet vooruitdenken,” roept ze vanuit de keuken.

“Heb je haar reactie gelezen?” vraagt Gerard. “Ik moet toegeven, het is een heel verstandig antwoord. Ze heeft zich vast laten adviseren. Iedereen denkt nu dat ze de wijsheid in pacht heeft.”

Ria kan zich niet bedwingen. “Waarom denk je toch zo min over haar?” Gerard gromt iets onverstaanbaars.

“Krijg je nog reacties vanuit de zorgcentra?” vervolgt ze.

“Nee, gelukkig is die storm gaan liggen.”

Ria komt de woonkamer binnen met haar mond vol. Ze heeft een stuk biscuit met kaas in de hand. Haar schoenen gooit ze uit. “Wat een rottingen,” zegt ze terwijl ze er boos naar kijkt.

“Dat kreng bezorgt me echt kopzorgen! Als al dat naakt in films niet zo gemeengoed was, dan had ik ook nooit die uitspraak hoeven doen.”

Ria eet haar mond leeg en neemt plaats op de bank naast Gerard. “Maar goed, je vriend Bob de Kort leeft ervan,” reageert ze. “Weet je nog, vorig jaar, in *Tusk*? De kijkcijfers vertienvoudigden toen die politica naakt ging. Hoe heet ze ook alweer?”

“Ik gun het Bob wel, maar het neemt niet weg dat ik het pervers vind.” Ria eet haar biscuit op en reageert verder niet. Het lijkt alsof zij daar niet zo mee zit.

Gerard kent Bob via Rotary Nederland, een selecte vereniging die jaar-

lijks alle grote Nederlandse topondernemers samenbrengt. Bob is al langer bekend als mediamagnaat, maar met het programma *Tusk* brak zijn bekendheid helemaal door. Vorig jaar lanceerde hij het project, na lange voorbereidingen. Hij had een tv-studio gebouwd op een safarikamp in Kenia en elke week nodigde hij daar twee bekende Nederlanders uit die er een drietal dagen kwamen verblijven. Alles wat er gebeurde werd op beeld vastgelegd aan de hand van honderden camera's, over het gehele kamp verspreid. Ook in het slaapvertrek van de genodigden werd gefilmd. Toen in de tweede aflevering twee politici uitgenodigd werden, nam de vrouwelijke politica het initiatief om naakt te slapen en rond te dolen in haar kamer. Alle beelden kwamen ongecensureerd de Nederlandse huiskamer binnen. Aangezien de genodigden alle persoonlijke spullen zoals laptop en smartphone vooraf dienden in te leveren, kwam de politica hier pas na de uitzending achter, drie dagen later. Ze diende een klacht in, maar deze werd ongegrond verklaard. De deelnemers hadden zich vooraf duidelijk akkoord verklaard met het gegeven dat ze overal gefilmd konden worden. Het programma brak alle kijkcijferrecords, ook al was er sindsdien geen enkele deelnemer meer die zich nog naakt liet filmen. Maar de toon was gezet, het programma was populair en Bob wist de kijkers vast te houden door elke keer weer met boeiende gasten en gespreksthema's te komen.

“Wist je dat morgen het tweede seizoen begint?” vraagt Ria. Ze staat op en doet de gordijnen dicht. Bijzonder toch, hoe verschillend mensen kunnen zijn. Ria wil altijd de gordijnen dicht; zo hou je de warmte binnen en het scheelt stookkosten. Gerard wil de gordijnen open, hij wil genieten van de tuinverlichting die ze zo mooi hebben laten aanleggen. Vooral de spot op de boom vindt hij erg geslaagd. Hij voelt zich zo opgesloten met dichte gordijnen. Ria klaagt soms dat ze zich begluurd voelt met open gordijnen. Gerard brengt daartegen in dat niemand hen kan begluren omdat er een schutting om de tuin staat. En daarbij, er valt niets te begluren. Ze zijn niet meer het pasgetrouwde stel dat niet van elkaar af kan blijven. “Dan ben ik wel benieuwd of Bob het weer zal gaan maken. Wie zijn de gasten?”

“Twee rappers. Ik ken hun namen niet. Een blanke en een donkere rapper.”

“O, dat zal vuurwerk opleveren. In dat wereldje klikt het wel vaker niet.” Gerard glimlacht. “Bob heeft echt een neus voor dit soort stunts.” Intussen is het tv-journaal afgelopen waarop Gerard zich had gefocust toen Ria binnenkwam.

“Dinsdag hou je toch vrij?” vraagt Gerard haar.

“Ja, natuurlijk!”

Voor dinsdag staat een afspraak bij de psycholoog in de agenda. Een psycholoog die hun zoon Benoit behandelt. Ria vond het verschrikkelijk dat Benoit destijds uit huis ging. Natuurlijk hou je daar als moeder rekening mee, maar ze waren zo op elkaar gesteld dat het haar onvoorstelbaar leek, ook al had Benoit af en toe al eens een vriendinnetje mee naar huis genomen. Met alle meiden kon Ria het goed vinden. Ze had Benoit destijds geadviseerd de studie bestuurskunde in de naburige stad te doen, zodat hij lekker thuis kon blijven wonen. Zijn energie kon dan vooral naar zijn studie en vrije tijd gaan en hij hoefde dan niet zijn kamer bij te houden. Toen duidelijker werd dat het met Margo wat serieuzer werd en Ria ontdekte dat ze actief waren op een huizensite, sloeg de paniek toch wel toe. Hoe moest het zonder Benoit in huis en de gezelligheid die hij met zich meebracht? Margo was een leuke meid, maar Ria had soms het gevoel dat ze Benoit niet voldoende waardeerde. Dat bleek ze goed te hebben ingeschat, want sinds Benoit en Margo drie jaar geleden zijn gaan samenwonen aan de rand van de stad, is er van alles misgegaan. Margo maakte het twee jaar geleden uit en die klap was zo hevig voor Benoit dat hij sindsdien zijn huis niet meer uit wil komen. Ria vindt dit vreselijk, maar tegelijkertijd kan ze nu weer lekker zorgen voor hem. Vaak gaat ze vanuit haar werk met een tas boodschappen langs en kookt ze even voor hen samen. Nu, twee jaar later, lijkt er eindelijk een beetje schot in de zaak te komen. Sinds enkele maanden laat Benoit zich begeleiden door een gerenommeerde psycholoog die hem probeert weer op de rails te krijgen.

De hele situatie weegt ook zwaar op Gerard, die intens hoopte dat Benoit en Margo beiden geschikt zouden zijn om hem als vennoten bij Highland Holland op te volgen. Deze plannen vallen nu in duigen. Stel dat de nu ingezette verbetering bij Benoit doorzet, dan is het nog maar de vraag of hij wel voldoende mentale weerbaarheid heeft voor deze

job. Gerard piekert nu wel vaker over dit probleem. Maar goed, *first things first*. Dinsdag zal er voor de eerste keer een evaluatiegesprek zijn tussen Benoit en de psycholoog, met hem en Ria erbij. Daar kijkt hij ontzettend naar uit.

Gelukkig heeft Gerard zijn zorgnetwerk, waarin hij de problemen met zijn zoon van zich kan afschudden. Zelfs op zaterdag en sinds kort ook op zondag maakt hij er regelmatig werk van om enkele van de vestigingen te bezoeken.

Op zaterdag is het lekker weer en ondanks het feit dat hij liever gezien wordt in zijn BMW, besluit hij om op de fiets te stappen. Fietsen houdt hem immers slank en fit. Hij fietst een kilometer of vijf naar het zorgcentrum dat vlak bij de duinen ligt. Er wordt de laatste tijd nogal geklaagd over brutale meeuwen die met het mooie weer alles van de buitentafel af pikken. Laatst vloog er zelfs een meeuw naar binnen omdat er nog wat broodresten op de tafel waren blijven liggen.

Als hij er aankomt, ziet hij gelukkig geen meeuwen rondcirkelen. Hij zet zijn fiets op slot en stapt naar binnen. In de gang klampt een oudere dame zich aan hem vast. Hij voelt al irritatie opkomen. Deze dame heeft altijd wel iets te zeuren.

“Mijnheer Daems, mag ik u iets vragen?”

Gerard tovert snel een warme blik tevoorschijn. “Natuurlijk... Eh... Wat is uw voornaam ook weer?”

“Yvonne.”

“Dag Yvonne. Alsjeblieft, je mag me Gerard noemen.”

De dame fleurt op van zoveel charisma. “Zeker, Gerard. Wat ik je wilde vragen, Gerard. Mijn beddenlakens worden elke week verschoond. Maar... Begrijp je, Gerard? Het is bij mij nu eenmaal zo dat ik de verschooning echt wel twee keer per week zou wensen. Je weet wel waarom. Ik probeer het hier al weken ter sprake te brengen, maar er is niemand die ernaar luistert.”

Gerard kijkt een tikje meewarig en legt zijn arm geruststellend over Yvonne's schouders. “Luister Yvonne, het is schandalig dat daar nog niet eerder werk van gemaakt is. Dit kan zo niet verder, dat moet veranderen. Daar ga ik nu meteen voor jou achteraan.”